

Večiereň 13.12.2025, Ďk, Ty,

Biblický verš: Ján 6,35: „Ježiš im povedal: Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nebude hladovať a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.“

Advent je časom, ktorý vyjadruje túžbu čakania. Čakanie nie je nikdy jednoduché. Vede nás totiž k rozhodnutiu, čo s časom čakania urobme. Či ho využijeme na niečo pozitívne, niečo, čo nás niekam posunie, najlepšie dopredu. Alebo ten čas jednoducho premrháme zbytočnosťami – zbytočnou nespokojnosťou, že musíme čakať; zbytočným myšlienkami o tom, ako čas čakania skrátiť, alebo len obyčajným zabíjaním času ničnerobením.... Advent nás pozýva, aby sme boli činorodí a aby sme vnímali svoje miesto v tomto svete, aby sme objavili to nádherné, čo nám je ponúknuté – nádej, záchrana, uzdravenie, nasýtenie. Evanjelista Ján zachytil a zapísal slová Pána Ježiša: Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nebude hladovať a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.“

Zasľúbenie dokonalého nasýtenia sa a dokonalého utíšenia smädu. Nie hladu a smädu tela, ale hladu a smädu srdca. Hladu a smädu po pokoji, po odpustení, po zmysle, po nádeji.

Keď Ježiš hovorí: „Ja som chlieb života“, nehovorí len o nasýtení hladu, ktorý cítime v tele. Hovorí o hlade, ktorý si často ani nevieme presne pomenovať – o hlade po prijatí, po istote, po zmysle, po odpustení, po nádeji, že náš život má pred Pánom Bohom váhu. Že sme Ním milovaní takí, akí sme.

Chlieb, ktorý nám Pán Ježiš ponúka, nie je chlebom, ktorý nasýti iba na chvíľu, ani si ho nemusíme nejako výnimočne zaslúžiť. Je to dar, ktorý k nám prichádza a ktorý môžeme s vďačnosťou prijať.

Je to **pokrm blízkosti**. V ňom nás Boh uistuje: nie si sám, nemusíš si cestu ku Mne prerážať vlastnou silou. Ja prichádzam k tebe. Ako chlieb, ktorý sa dá lámať, ktorý sa dá vziať do rúk, ktorý sa dá prijať.

Je to **pokrm odpustenia**. Srdce býva hladné, keď je zaťažené vinou, keď si nesieme to, čo sa nám nepodarilo, čo nás rozdelilo od iných i od Boha. Ježiš násýti tým, že nám dáva pokoj: „Tvoje viny ťa neoddeľujú odo Mňa.“ Vo Večeri Pánovej prijímame uistenie, že milosť je silnejšia než náš pád.

Je to aj **pokrm vernosti**. Svet okolo nás je nestály, sľuby sa ľahko dávajú a rýchlo miznú. Ježiš však hovorí: „Kto prichádza ku mne, nebude nikdy hladovať.“ Nie preto, že by sa už nikdy netrápil, ale preto, že v Kristovi má pevnú pôdu pod nohami – prísľub, ktorý sa nemení.

A napokon je to **pokrm nádeje**. Chlieb života smeruje ďalej než len k tomuto večeru, k tejto chvíli. Je predchuťou Božieho kráľovstva, uistením, že Boh s nami neskončí ani tam, kde my vidíme hranice. Ježiš sýti srdce vedomím, že náš život má cieľ a budúcnosť v Bohu.

Pri Večeri Pánovej neprichádzame ukázať svoju silu, ale priznať svoj hlad.

Neprichádzame ako tí, ktorí všetko zvládajú, ale ako tí, ktorí potrebujú byť nasýtení všetkým, čo nám Pán Ježiš ponúka. Prichádzame k tomu, ktorý hovorí: „Kto prichádza ku mne, nebude hladovať.“ A v ústrety tomuto uisteniu prosíme: „Príď, Pane Ježiš a nasýť moju hladnú dušu svojou blízkosťou, pokojom, odpustením, uistením o Tvojej vernosti a nádejou“.

Aj chlieb/oplátku, ktorú dnes budeme prijímať, je tichým svedectvom Kristovej blízkosti. Je znamením Jeho života, ktorý sa láme pre nás. Kalich je znamením novej zmluvy – nie zmluvy výkonu, ale milosti. A tak práve adventná Večera Pánova nám pripomína, že Kristus neprichádza len raz – do Betlehema. Prichádza dnes. Prichádza k tým, ktorí sú hladní. Prichádza k tým, ktorí už nevládu. Prichádza k tým, ktorí Mu otvoria.

Nemusíme dokazovať svoju hodnosť či nehodnosť, stačí prísť. Stačí veriť. Stačí prijať. A Ten, ktorý je chlebom života, nás nasýti tak, že náš nepokoj a hlad duše a srdca sa zmení na nádej a pokoj.

Nech je pre nás táto Večera Pánova adventným stretnutím s Kristom, ktorý prichádza, aby nás nasýtil sám sebou a aby sme mohli spolu s celou Cirkvou očakávať Jeho príchod a volať:

Maranatha – Príd', Pane Ježiši.